

πάτης, ἐνόμιζον ὅτι ἤκουον τὰ βήματα του ἀντηχοῦντα, ἡ θύρα ἔμελλε ν' ἀνοίξη, ἰδοὺ αὐτός, ἔμελλε νὰ ὁμιλήσῃ. Ἄλλ' ἀφ' ἑκείνης ἐπανήρχοντο εἰς τὴν πραγματικότητα, οἱ ὀφθαλμοὶ των συνηντῶντο δακρυόντες, δὲν ὠμίλου, διότι ἠσθάνοντο ὅτι εἰς λόγος θὰ συντελέσῃ νὰ ἐκραγῶσιν εἰς ὀλολυγμούς.

Καὶ ἐν τῷ σκότει τῶν χειμερινῶν ἐκείνων ἡμερῶν ἕμενον ἀκίνητοι, ἀκούοντες μετὰ φρίκης τὰς ὑποκώφους μυδροβολήσεις, αἵτινες ἀνεμίμησκον αὐτοῖς τὴν παρουσίαν τοῦ ἐχθροῦ ἐκείνου, ὅστις ἀφῆλθεν ἀπ' αὐτῶν τὸ περιληγμένον ὄν, ὅπερ ἐθρήνου.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς πολιορκίας, ὁ Πέτρος, ἀγωνιζόμενος ν' ἀποτρέψῃ τὴν σκέψιν τῆς μητρὸς ἐκ τῆς ἀθεραπείτου ἀναμνήσεως, ἐξήγει αὐτῇ τὰ ἀρξάμενα ἀμυντικὰ ἔργα ὑπὸ τὰ τείχη τῶν Παρισίων καὶ τῇ ἐνεπιστεύετο τὰς ἐλπίδας του.

[Ἔπεται συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΘΕΡΒΑΝΤΗ

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Διήγημα

[Συνέχεια]

Ὁ ἱερεὺς, λαθὼν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ παιδίον, ἐπανῆλθε πρὸς τὸν δοῦκα, καὶ, παρακαλέσας αὐτὸν νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸ φῶς, ὅπερ εἰσῆρχετο διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, τῷ ἀπέθηκεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ βρέφος.

Ὁ δούξ, παρατηρήσας τὰ κειμήλια καὶ ἀναγνωρίσας ἀμέσως ὅτι ἦσαν αὐτὰ ἐκεῖνα, ἅτινα εἶχε προσφέρει τῇ Κορνηλίᾳ, ἐγένετο ἔξαλλος· ἀσκαρδαμυκτι δὲ θεωρῶν τὸ παιδίον τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ εἰκόνα.

Ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ ἐκπλήξει ἠρώτησε τὸν ἱερέα τίνος ἦτο τὸ παιδίον ἐκεῖνο, ὅπερ, ὡς ἐκ τῶν κοσμημάτων ἅτινα ἔφερεν, ἐφαίνετο ὅτι ἦτο πρίγκηπος τίνος.

— Ἄγνοῶ, ἀπήντησεν ὁ ἱερεὺς, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, εἰς νέος εὐπατρίδης ἐκ Βολωνίας μοὶ τὸ ἔφερον ἐδῶ, καὶ μετὰ παρεκάλεσε νὰ φροντίσω δι' αὐτὸ καὶ τὸ ἀναθρέψω. «Εἶνε», μοὶ εἶπεν, «αὐτὸς πατὴρ ὑψηλῆς τάξεως καὶ μητρὸς εὐγενοῦς καὶ ὠραίας». Ὁ νέος ἔφερεν ἐπίσης καὶ τὴν τροφόν, τὴν ὁποίαν ἠρώτησα ἐὰν γνωρίζῃ τι περὶ τῶν γονέων τοῦ παιδίου, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζε. Ἐὰν ἡ μήτηρ εἶνε ὄσον καὶ ἡ τροφὸς ὠραία, μὰ τὴν ἀλήθειαν, θὰ εἶνε ἡ ἐξαισιωτέρα καλλονὴ τῆς Ἰταλίας.

— Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὴν ἴδω; ἠρώτησεν ὁ δούξ.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ ἱερεὺς. Ἐλθετε, ἐξοχώτατε, καὶ ἂν σὰς ἐκπλήσῃ ἡ καλλονὴ τοῦ βρέφους αὐτοῦ, ὡς παρατηρῶ, εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ καλλονὴ τῆς τροφῆς του θὰ σὰς προξενήσῃ μεγάλην ἐντύπωσιν.

Ὁ ἱερεὺς ἠθέλησε ν' ἀναλάβῃ ἀπὸ τοῦ δουκὸς τὸ βρέφος, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκράτει θλίβων καὶ κατασπαζόμενος αὐτὸ ἰσχυρῶς εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ὁ ἱερεὺς προηγήθη καὶ εἶπε τῇ Κορνηλίᾳ νὰ παρουσιασθῇ ἀφόβως πρὸς τὸν δοῦκα.

Ἐκείνη ὑπήκουσεν· ἡ συγκίνησις δὲ ἡ διαχυθεῖσα ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐχρωμάτισεν αὐτὸ τοσοῦτον τρυφερῶς καὶ γλυκῶς ὥστε κατέστη ἐξαισιῶς ὠραία.

Ὁ δούξ ἰδὼν αὐτὴν ἔμεινεν ὡς ἀπολιθωθείς, ἐνῶ ἐκείνη ἐγονυπέτει ὅπως ἀσπασθῇ τοὺς πόδας του.

Ἐξαλλος ὁ δούξ, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἔτεινε παραφώρας τὸ βρέφος τῷ ἱερεῖ, ἀποτόμως δὲ καὶ ἐσπευσμένως ἐξῆλθε τοῦ δωματίου· τοῦτο παρατηρήσασα ἡ Κορνηλία, λέγει τῷ ἱερεῖ:

— Ἀλλοίμονον! καλέ μου πάτερ, μήπως ὁ δούξ ἐφοβήθη ἐκ τῆς θεάς μου; μήπως με μισεῖ; μήπως τῷ φαίνομαι ἀσχημὸς; Ἐλησμόνησε λοιπὸν τὰς πρὸς ἐμέ ὑποχρεώσεις του, καὶ οὔτε λέξιν δὲν μοὶ εἶπε. Τὸ τέκνον του τὸν ἐβάρυνε καὶ τὸ ἀφῆκε ἀπὸ τῶν χειρῶν του;

Εἰς ταῦτα ὁ ἱερεὺς οὐδὲν ἀπήντησεν, ἐκπληκτος καὶ αὐτὸς ὡς ἐκ τῆς φυγῆς τοῦ δουκὸς, διότι ἡ διὰ τοῦ τρόπου ἐκείνου ἐξοδὸς του ἦτο φυγὴ βεβαίως.

Ἐν τούτοις ὁ δούξ ἐξῆλθεν ἵνα καλέσῃ τὸν Φάβιον.

— Τρέξε, Φάβιε, τῷ εἶπε, τρέξε ταχῶς εἰς Βολωνίαν καὶ εἶπε εἰς τὸν Λορέντιον Βεντιβόλλη, νὰ ἔλθῃ ἀμέσως ἐδῶ μετὰ τῶν δύο Ἰσπανῶν νὰ ἐπιστρέψῃς ἀμέσως, ἀλλ' ὄχι μόνος, τρέξε!

Αὐτοστιγμῆ ὁ Φάβιος ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν τοῦ ὑψηλοῦ του κυρίου. Ὁ δούξ ἐπέστρεψεν ἀμέσως ἐν τῷ δωματίῳ. Ἐκ τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν τῆς Κορνηλίας ἐχύνοντο ἄφθονα δάκρυα. Ἐλαβεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ ἀναμιγνύοντες τὰ δάκρυά των, οἶονεὶ λουόμενοι ἐν τοῖς σιγμῶς ἀφῶνοι, ἀδυνατοῦντες ἐκ τῶν λυγμῶν νὰ ἀθρῶσωσι λέξιν, καὶ ν' ἀποσπάσωσι τὰ χεῖλη των. Καὶ ἐν σιγῇ ἀθῶα καὶ ἐρωτύλη οἱ τρυφεροὶ ἐρασταί, οἱ ἀληθεῖς σύζυγοι, ἀπῆλαυον ἡδυπαθῶς τῆς ἀμοιβαίας εὐτυχίας των.

Ἡ τροφὸς τοῦ βρέφους καὶ ἡ θαλαμηπόλος, ἥτις ἐκ τῆς θύρας παρετήρει τὰ συμβαίνοντα, ἐκρότουν ἐκ χαρᾶς τὰς χεῖρας, ἠσπάζοντο ἀλλήλας καὶ ἔτρεχον ὡς παράφρονες.

Ὁ ἱερεὺς κατεφίλει τὸ νεογνὸν καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἠύλόγει τὴν εἰκόνα ἐκείνην τῆς εὐτυχίας.

Ἡ εἰσοδος τέλος τῆς ὑπηρετρίας, ἥτις ἀνήγγειλεν ὅτι τὸ γεῦμα ἦτο ἕτοιμον, ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν τρυφερὰν σκηνὴν τῶν περιπτύξεων καὶ τῶν δακρύων.

Ὁ δούξ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἱερέως τὸ βρέφος, καὶ ἐκράτει αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐφ' ὅσον διήρκει τὸ γεῦμα, καθ' ὃ ἡ Κορνηλία διηγήθη πάντα τὰ συμβάντα αὐτῆς, καὶ ὅτι κατέφυγεν ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, ἐπὶ τῇ συμβουλῇ τῆς

θαλαμηπόλου τῶν δύο εὐγενῶν Ἰσπανῶν, οἵτινες τὴν ὑπηρετήσαν, διετήρησαν καὶ ὑπερῆπισαν μετὰ πάσης δυνατῆς ἐνδελεχειας καὶ σεβασμοῦ ἄκρου.

Ὁ δούξ διηγήθη καὶ οὗτος ὅ,τι εἶχε πράξει μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης.

Αἱ δύο θεράπαιναι παρίσταντο, λαβοῦσαι παρὰ τοῦ δουκὸς μεγίστας ὑποσχέσεις.

Ἡ χαρὰ τέλος ἦτο γενικὴ διὰ τὴν εὐτυχῆ ταύτην λύσιν, καὶ εἰς ἐπίμετρον δὲν ἀνέμενον πλέον ἢ τὴν ἀφίξιν τοῦ Λορεντίου μετὰ τοῦ δὸν Ζουὰν καὶ δὸν Ἀντωνίου, οἵτινες ἔφθασαν μετὰ δύο ἡμέρας σπεύδοντες νὰ γνωρίσωσιν ἐὰν ὁ δούξ ἔμαθε τι περὶ τῆς Κορνηλίας· διότι ὁ Φάβιος, ὅστις μετέβη πρὸς αὐτούς, δὲν ἠδυνήθη νὰ τοὺς εἴπῃ, ὡς ἀγνοῶν τοῦτο, ὅτι ἡ Κορνηλία ἀνευρέθη.

Ὁ δούξ ἐξῆλθε πρὸς ὑπάντησιν αὐτῶν, ἐν αἰθούσῃ παρακειμένη τῷ δωματίῳ, ἐν ᾧ εὐρίσκετο ἡ Κορνηλία, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐνδείξεως εὐθυμίας. Εἶτα προσεκάλεσεν αὐτούς νὰ καθίσωσιν, ἐκάθισε δὲ καὶ οὗτος ἐν μέσῳ αὐτῶν, καὶ ἀπευθυνόμενος τῷ Λορεντίῳ εἶπε:

— Γνωρίζετε, κύριε Λορέντιε Βεντιβόλλη, ὅτι οὐδέποτε κατεχράσθην τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς ἀδελφῆς σας. Ὁ Θεὸς καὶ ἡ συνείδησίς μου ἔστωσαν μάρτυρες. Γνωρίζετε ἐπίσης μεθ' ὁποίας προθυμίας τὴν ἀνεζήτησα, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ὁποίαν εἶχον νὰ τὴν εὐρω καὶ τῇ προσφέρω τὴν χεῖρά μου, ὡς ὑπεσχέθην. Ἡ ἀδελφῆ σας ὅμως δὲν ἀνευρέθη μέχρι τοῦδε, ὁ δὲ λόγος μου δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τηρητῆαι αἰωνίως. Εἶμαι νέος, ὥστε δὲν πρέπει νὰ στερωμαί τῶν ἀπολαύσεων, αἵτινες ἀνὰ πᾶν βῆμα μοὶ παρουσιάζονται. Μετὰ τοῦ αὐτοῦ πάθους, μετὰ τοῦ ὁποίου ὑπεσχέθην εἰς τὴν Κορνηλίαν νὰ τὴν νυμφευθῶ, ὑπεσχέθην, προηγουμένως, νὰ συζευχθῶ χωρικήν τινα ἐντοπίαν. Ἐσκεπτόμην νὰ τὴν ἀκατήσω, νὰ τὴν ἐγκαταλείψω καὶ νὰ προσέλθω εἰς τὰ θέληγτρα τῆς Κορνηλίας, καίτοι, παρὰ τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς μου, τοῦτο δὲν εἶνε μικρὰ ἀπόδειξις ἔρωτος. Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ νυμφευθῶ γυναῖκα ἐξαφανισθεῖσαν, δὲν εἶνε δὲ ὀρθὸν νὰ ζητῶ τὴν φεύγουσάν με γυναῖκα, διότι θὰ ἀνεύρω μίσος ἀντὶ ἔρωτος, εἶπατε κύριε Λορέντιε, ὁποῖαν ἱκανοποίησιν νομίζετε δικαίαν διὰ τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀνυπόστατον περιφρόνησίν μου, ἂν καὶ οὐδέποτε ἐσκόπου νὰ σας προσβάλω. Ἐπιθυμῶ ἐπομένως νὰ μοὶ παραχωρήσητε τὴν ἀδειαν νὰ τηρήσω τὸν λόγον μου καὶ νὰ νυμφευθῶ τὴν χωρικήν, ἡ ὁποία μάλιστα εὐρίσκεται ἐδῶ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν.

[Ἔπεται τὸ τέλος].

Ε'

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Δεσποινίδας Κρυσταλλίαν Χρυσοβέργη καὶ Μόσχαν Γουλιανόρη. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐνεγράφητε ἀπὸ 1ης 76ρίου. — x. κ. Κωστήν Παπαδόπουλον καὶ Νικ. Βεγκιάρην. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. — x. Δημήτριον Καπογιάννην Βραΐλαν. Εὐαρεστήθητε νὰ ἀποστείλητε ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον 23 φύλλων, ἅτινα ἐλάβατε, διότι ἡ συνδρομὴ ὑμῶν ἔληξεν εἰς τὸν ἀριθ. 479.